

Op school
zijn er veel
KLETSENDE
vrienden.

Bij gym
zijn er veel
TUIMELNDE
kinderen.

De bus
zit **PROPVOL**
mensen.

(Papa zegt dat er **te veel**
mensen zijn, maar dat vind ik
niet erg.)

Maar als we thuiskomen, is het huis leeg omdat nog niemand terug is. Maar dat is oké, want papa is er. Ik ben aan het tekenen als papa zegt...

'Ik ga aan het
avondeten beginnen,
popje.'

en **PLOTSELING...**

Daar is hij, in de tuin, tomaten
aan het plukken! Ik ben zo blij
dat ik op zijn rug spring.

'Hoe
gaat ie,
aapje?'
zegt hij.

Mijn hut is ook in de tuin. Ik krui
naar binnen en doe alsof ik een
eekhoorn ben en in het bos woon.

'Papa,' roep ik, 'wil je ook binnen
komen?' Maar er komt GEEN
ANTWOORD... Ik kijk naar buiten
en zie plotseling...

... dat ik helemaal ALLEEN
in de tuin ben!

'PAPAAAAA!'

Maar als ik daarna zeg dat ik het koud heb, zegt hij: 'Ga dan naar boven en pak je trui.'

'Kom je mee?' vraag ik.

'Ik zet net de pasta op het vuur. Weet je wat, ik zal zingen zodat je me kunt horen. Ik ben hier als je terugkomt', zegt hij met een grote glimlach.

'Oké, maar wel **HARD** zingen', zeg ik.

Ik hoor hem zingen, helemaal tot in mijn kamer. Het is net een draadje dat ons verbindt.

Ik pak mijn trui...

en volg het zingen, terug naar papa.

'Goed zo', zegt hij. 'Je kon het!'

Dat is waar.

IK KON HET.